

гонеше Х.Николия, а другата Х.Николиева, която го бранеше и гонеше владиката. Х.Николиевата партия сполучи да са изпъди владиката, но и владиковата партия сполучи да са изпроводи по царска заповед Х.Николия в Търново, за да предаде смет на бейлици и прочее." Хаджи Николи тръгва от Цариград за Търново на 30 юли 1857 г. Заради "тези бъркотии", както ги нарича Костаки, Търново за кратко време е посетен от редица висши турски чиновници - Нусрет бей, Мюхлиз ефенди, Кямил ефенди, видинския губернатор Моамер паша, Сеиз ефенди, Мидхат ефенди, Фахредин ефенди, а управителят на града в непродължително време се сменя пет-шест пъти.

През есента на същата година хаджи Николи, отхвърлил всички отправени му обвинения, заедно с цялата си фамилия (съпругата Пенка и четирите им деца - Димитраки, Николаки, София и Амалия) се връща в Цариград и се установява на остров Халки. През август 1859 г. тук се ражда петото им дете, Райна, кръстено от Костаки Маринович в деня на Света Богородица, но то живее около 40 дена. Съпругата на хаджи Николи не се съвзема след смъртта на детето си, разболява се от "охтика" и само няколко месеца по-късно умира.

В края на 50-те - началото на 60-те години работата на дружеството се разраства и съдружниците пътуват често до различни градове на империята, посещават и редица големи европейски градове - Триест, Виена, Прага, Пеща. През 1862 г. и тримата ортаци се женят - Х.Николи взема за своя втора съпруга Марийка, доведена дъщеря на Ради Муждраков, Петър Николаев свързва съдбата си с Блага, момичето на Жеко Василев, а на 22 юни К.Маринович се венчава за Маргьолица, дъщеря на русенския търговец Ив.Мавриди, а сватбата им става: "Таквас и толкова добра, гдето рухчуклиите май не помнят от много години да е ставала друга тъй порядъчна."¹⁶

Според подновения договор от 1 март 1863 г. във фирмата влиза нов съдружник - русенецът Йосиф Дайнелов, а Костаки Маринович получава правото да следи делата от Русе, където се завръща след женитбата си. През лятото на 1864 г. К.Маринович пристига в Истанбул, за да проследи отблизо дружествените дела и за своя огромна изненада открива, че хаджи Николи еднолично, без знанието на своите съдружници е изхарчил 200 000 гр., което е почти половината от личния му капитал, вложен в общото предприятие. Това отклоняване на средства влияе зле на дружествените интереси, и към хаджи Николи е отправено настоятелно искане да върне незабавно взетите пари в общата каса. Неочаквано за всички хаджи Николи, който има финансови затруднения, породени от големите му разходи по строящия се в Търново хан, предлага дружеството да се раздели и всеки да вземе своя дял. Предвид ситуацията, съдружниците единодушно приемат това предложение, но впоследствие се появяват противоречия между тях, което налага спорът да се отнесе към Търговския съд. След почти осемгодишна дейност, Дружеството е ликвидирано през месец септември 1864 г. и Костаки Маринович окончателно се завръща в Русе с намерение да залови "някоя работица с паричките, които имам"¹⁷. Става въпрос за сумата от 2300 турски лири, която той получава след разделянето, равно по тогавашния курс на около половин милион гроша. В Русе К.Маринович се пол-